

NĀC

„Rītdien tiks iznīcināts
ļauņums zemes virsū un
pār mums valdīs pasaules
Pestitājs.”

(pirmsevaņģēlija dziedājums)

Nr. 5 (82)
DECEMBRIS
2014

Kurzesmes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

„DIEVS SŪTĪJA SAVU DĒLU”

(Gal 4,4)

Dievs to darīja tad, kad piepildījās laiks. Pirmkārt, tas bija vēsturiskais laiks, kad Kristus piedzima no Jaunavas Marijas, laiks konkrētā laika skaitīšanas sistēmā, ar konkrētu skaitli, kas arī ir aprakstīts hroniku grāmatās.

Taču tā arī tas paliktu vēsturisks notikums, ja tas neattiektos uz mums katru, ja šis notikums neliktu mums sniegt kādu būtisku atbildi.

Vārdi, kurus apustulis Pāvils izsaka, ir konkrēts ticības apliecinājums, ka Dievs sūtīja savu Dēlu pasaulē. Tajā ir gan Kristus cilvēktapšana, gan zemes dzīve, gan ciešanas, gan arī nāve pie krusta, kā arī augšāmcelšanās, cilvēka atpestīšana un ilgas pēc mūsu atbildes. Jo tikai tad, kad cilvēks devis pozitīvu atbildi savam Radītājam, tas var pilnvērtīgi un saskaņā ar visu pasauli dzīvot.

Šis klusais un priecīgais Kristus dzimšanas svētku gaidīšanas laiks var pārvērsties par īstu vētru cilvēka dvēselē, ja tiek uzdots jautājums: Kādam Dievam es ticu? Varbūt tas ir kristietī šokējošs jautājums, jo taču visi ticam Dievam Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam, visa Radītājam. Tomēr šāds jautājums pastāv. Kāds ir mans Dievs? Vai Viņš tiešām ir tas, kurš atklājies Svētajos Raktos, vai arī manis paša radīts mīts, apziņas projekcija. Vai tas, ko esmu pieņēmis par dievu un saucu viņu vārdā "DIEVS" ir īstais un patiesais Dievs?

Zigmunds Freids, kā viens no sistemātiskā ateisma tēviem, ir daudz nodarījis pāri kristietībai, tomēr viņa argumenti patiesībā kristietību nemaz neaizsniedz, bet gan tikai tos kristiešus, kuri vāji īsteno kristīgo doktrīnu savā dzīvē.

Karls Barts slavē Feierbahu – sistemātiskā ateisma radītāju –, ka viņš labi parādījis to, ka cilvēka izdomātie dievi ir elki. Feierbahs, pašam negribot, nemaz neaizskar kristietību, jo kristīgais Dievs nav cilvēka projekcija, bet gan Dievs, kas atklāj sevi kā pasaules Radītāju, kā Pestītāju un Mīlestību. Feierbahs ir devis triecienu visām cilvēku izdomātām reliģijām un dievekļiem, kas ar savu prātu uztver nevis Dievu, bet savu paša ēnu. Feierbaha dievs tiešām ir ķeizars, tiesnesis, bargs soģis un taisnīgais, tikai ne

Ruta Sandersone (Ruth Sanderson) "Piedzimšana" (1992)

tāds, kuram būtu mīlestība, tas nav krustāsis Jēzus Kristus. Freida dievs ir vērotājs, kurš skatās, lai sodītu un arī tur nav mīlestības, tikai truls, automātisks taisnīgums. Tas ir pilnībā izkropļots skatījums uz Dievu. Pret tādu dievu vēršas

cilvēks, kurš savā sirdī saka: tāds nevar būt Dievs! Tāds izkropļojums liek kristietim meklēt īsto un patieso Dievu, kas nav iztēles auglis, bet gan tāds, par kuru apustulis Jānis saka: „Dievs ir Mīlestība.” Ateistu tēvu dievs ir būtne bez mīlestības,

vērotājs, cietuma uzraugs, tiesnesis. Pieņemot tādu dievu, cilvēks var kļūt slims, nepārtraukti baidoties izdarīt kļūdas, lai nesaņemtu bargu sodu, kā arī raugoties uz citiem, kuri šīs kļūdas pieļauj un viņu skatījumā ir ellei nolemti. Šāds skatījums var

valdīt ne tikai globālā mērogā, bet arī ģimenē vai kopienā, dziļi cilvēka sirdī, kas ārēji izpaužas tikai kā skumjas, vai dusmas uz apkārtējiem, pat uz savas draudzes brāļiem un māsām. Šai elkdievībā iekritušais visus salīdzina ar sevi, jo dievu ir radījis pēc savas līdzības. Viņš salīdzina visus ar savu dzīves kārtību, savu izglītību un savu audzināšanu bērnībā, savu izpratni par patiesu kalpošanu Visvarenajam.

Citam iztēles dievs ir atriebes ierocis, kas nesīs paša cilvēka iedomāto taisnīgumu. Savukārt ezotērikā dievs ir cilvēka iegribu automāts, kas it kā ir „brīnišķīgs spēks, ko dēvē par kosmosa enerģijas avotu jeb kosmosa enerģijas nesēju. Galvenais, ka zinām par šī spēka pastāvēšanu un vēlamies to izmantot...” (www... interneta adresi nenorādīšu, lai kādam nerastos kārdinājums ☺).

Musulmaņu fundamentālistu dievs ir nežēlīgs un varaskārs. Jezuītu tēvs Samirs Kalils Samirs to raksturo: „Lieta, pie kuras vienmēr notiek atgriešanās, tā sakot, dogmatiskais fakts, ir sekojošs: Ir jāiznīcina tas, kurš nepieder pie islāma autentiskuma.” Tādā dievā nav vietas mīlestībai, tajā ir tikai visa pakļaušana, piespiešana un nāve.

Svarīgs ir jautājums: Kas ir mans Dievs? Tādēļ tā vētra jūrā, kas noklusa, kad Jēzus to apsauca, raisīja jautājumu: Kas viņš ir? Pēc jautājuma nāca atbilde. Vētra dvēselē rosina jautāt un tad vienmēr vajag rast atbildi, lai paliktu ar īsto un patieso Dievu, kurā nav naida, varmācības, ļaunuma. Salīdzini savu sirdi ar Dieva Sirdi. „Mēs visi ticam Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam, mūžīgajai dzīvei ... Visi ticam! Taču tā ir nekustīga ticība, tā nav darbīga. Tas, kas ir svarīgs Jēzum Kristum, ir no ticības izrietošais darbīgums, vai vēl labāk – ticība, kuru darbina mīlestība,” saka pāvests Francisks.

Šajā laikā, lai katrs atrodam Dievu, vai arī atgriešamies pie Viņa, kurš ir absolūta Mīlestība! Novēlu šajos Ziemsvētkos svinēt Kristus cilvēktapšanu mūsos!

Priesteris
Gatis Mārtiņš Bezdeliga

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Bīskaps V. Stulpins
par Adventu

3.lpp. J. Salijs
par eņģeļiem

4.lpp. K. Locikas jaunais
garīgās mūzikas albums

6.lpp. Konsekrētās dzīves
gads

7.lpp. Svētku dievkalpojumi
Liepājas diecēzē

8.lpp. Liepājas diecēzes
ziņas

“Viņa Māte glabāja visus vārdus savā sirdī”

(Lk 2,52)

Tas pats Dievs, kurš pirms diviem tūkstošiem gadu izlēja savu žēlastību pār Mariju, Jāzēpu un vēl daudziem citiem, šajā laikā vēlas to izliet arī pār mums.

Foto no interneta

Advents – jauna Baznīcas gada sākums. Pāvests Francisks šo gadu, saistībā ar 500. sv. Avilas Terēzes dzimšanas dienu, ir izsludinājis par Konsekrētās (Dievam veltītās) dzīves gadu. Tā ir iespēja ikvienam, kas sevi pilnībā veltījis kalpošanai Dievam, atcerēties pirmo mīlestības atbildi, kad sadzirdēja Dieva aicinājumu. Ne tikai atcerēties, bet arī to izdzīvot no jauna, gūt pamudinājumu un iedrošinājumu aizvien uzticīgāk sekot Tam, kuram atdota dzīve.

Advents ir žēlastības laiks arī mums, kad iespējams no jauna pārdomāt un atcerēties mūsu pirmo mīlestības sastapšanos ar Dievu. Tas pats Dievs, kurš pirms diviem tūkstošiem gadu izlēja savu žēlastību pār Mariju, Jāzēpu un vēl daudziem citiem, šajā laikā vēlas to izliet arī pār mums. Jo garīgi atvērtāki esam, jo vieglāk mums ir atpazīt šo žēlastību. To varam piedzīvot

tad, kad piedalāmies Sv. Misē, lūdzamies mājās, kā arī tad, kad sarunājamies ar bērniem, tuviniekiem un draugiem, kad ejam uz dabu vai vienkārši pastaigājamies. Tas var notikt ik mirkli. Svarīgi, lai mēs šos mirklus atpazītu un pieņemtu kā Dieva dāvanu. Tas labi saskatāms Marijas dzīvē.

Stādīsimies priekšā visiem pazīstamu ainu no Svētajiem Rakstiem: Marija un Jāzēps ir pazaudējuši Jēzu Jeruzalemes svētnīcā (sal. Lk 2,41–52). Pēc trim ilgām meklēšanas dienām viņi atrada Jēzu sēžam svētnīcā, kur Viņš sarunājās ar cienījamiem Izraēļa mācītājiem. „Dēls – teica Marija – kāpēc Tu mums tā dari? Lūk, Tavs tēvs un es ar sāpēm Tevi meklējām.” Jēzus atbildēja: „Kāpēc jūs mani meklējat? Vai jūs nezinājat, ka man jādarbojas tanīs lietās, kas ir Mana Tēva?” (Lk 2,48–49). Toreiz Marija pilnībā neizprata šos vārdus, bet uzticīgi tos

glabāja savā sirdī.

Daudzas mammas pēc šādas atbildes varētu teikt: „Negribu neko dzirdēt, sēdies mašīnā un braucam mājās!” Vai arī: „Es vienkārši nevaru noticēt, ka tu kaut ko tādu izdari. Tavs tēvs ir pazaudējis trīs darba dienu algu, es tagad negribētu būt tavā vietā, puis!” Ja Marija reaģētu līdzīgi, tad būtu zaudējusi iespēju saņemt žēlastību, kura Viņai tika dāvāta pēc šī notikuma.

Marija noteikti bija uztraukusies, jo uz trim dienām bija pazudis Viņas Dēls, tomēr nesadusmojās. Viņa neļāva bailēm savā sirdī ņemt virsroku pār pašāviņu uz Dievu. Brīdī, kad Jēzus teica – „Man jādarbojas tanīs lietās, kas ir mana Tēva!” – viņa saprata, ka notiek kaut kas īpašs, tādēļ tajā pašā brīdī visu dzirdēto sāka klusībā pārdomāt savā sirdī. Viņa sajuta, ka tas ir žēlastības brīdis, kurā Jēzus viņiem abiem ar Jāzēpu atklāj kaut ko vairāk par Sevi pašu.

Tādēļ Marija šo notikumu paturēja sirdī un pārdomāja.

Visa Marijas gudrība, kas atklājas Svētajos Rakstos, ir auglis viņas atvērtībai uz Dieva žēlastības darbību. Marija nepielāva, ka jebkas varētu kavēt viņu atvērties šai žēlastībai. Vai mēs apzināmies, ka varam tikt žēlastības piepildīti? Tā ir patiesība! Dievs ir ne tikai žēlsirdīgs pret mums, bet arī dāsns, izlejot pār mums savu žēlastību. Viņš gaida mūsu atvērtību. Kā būt atvērtam uz Dieva žēlastību? Vispirms ir nepieciešams laiks, tad klusums un labie darbi.

Laiks – ne tikai četras Adventa nedēļas, bet laiks ikdienā, laiks Dievam. Dzīves steiga ir liela, mēs skrienam, bet vai dzīvojam? Dievs dāvā žēlastības laiku, lai to izdzīvotu ar Viņu un Viņā. Gribu aicināt Adventā, sevišķi ģimenēs, veltīt laiku kopīgai garīgās dzīves kopšanai caur Svēto Rakstu kopīgu lasīšanu, ticības patiesību at-

kārtošanu, lūgšanu. Ja veltīsim laiku Kristum, tad dzims un atdzims prieks (sal. ”Evangelii gaudium” 1).

Klusums. Trokšņainajā ikdienā daudzi vēl aizbāž ausis ar skaņu radītājiem. Mēs klausāmies, bet vai sirds dzird? Dievs uzrunā cilvēku sirds klusumā, taču, lai to iegūtu, ir nepieciešams apklust arī ārēji. Otrais aicinājums Adventa laikam – biežāk izslēgt mūsu mājās televizorus, radioaparātus un citus skaņas radītājus, lai iegūtu laiku Dievam un ļautu Viņam mūs uzrunāt sirds klusumā.

Labie darbi. „Ja gribam dzīvot ar cieņu un piepildīti, mums nav citas iespējas kā iepazīt citus un censties viņiem darīt labu.” (”Evangelii gaudium” 9) Advents un Ziemassvētki ir laiks, kad atklājas mūsu sirds labestība, taču tas nedrīkst palikt par akciju kāda konkrēta notikuma ietvaros. Mīlam, bet vai patiesi mīlam? Mīlestībai jāparādās labajos darbos – ne lielos, pompozos, bet pāri visam mazajās lietās, kurās Dievs var darīt savus lielos darbus. Trešais aicinājums – mācīsimies darīt daudz mazus labus darbus un to, ko labu būsim iemācījušies, neatstāsim tikai uz svētku laiku, bet praktizēsim arī ikdienā, kad šķiet – tam nav īpaša iemesla.

Tad mēs kļūsim par pilnīgiem cilvēkiem, ja pārsniegsim savu cilvēciskumu, ja ļausim Dievam mūs pacelt pāri mums pašiem, lai tā mēs sasniegtu savu vispatiesāko būtību (sal. ”Evangelii gaudium” 8).

Novēlu visiem patiesi svētīgu, klusu, labiem darbiem piepildītu Adventu! Veltīsim vairāk laika paši sev, saviem tuvākajiem un galvenais – Dievam!

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

Bīskapa Ā. A. Brumaņa piemiņai

Pirms gada, 17. decembrī, mūžībā pie Debesu Tēva 87 gadu vecumā aizgāja dārgais Liepājas bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis. Visiem, kas viņu pazina, viņš atstāja miermīlīga, pazemīga, žēlsirdības pilna un lēnprātīga bīskapa iespaidu. Viņš bija kā *tēvs* Liepājas diecēzes kristīgiem ļaudīm. Aizejot pensijā 2001. gada 12. maijā, viņš palika kā Liepājas diecēzes *vectēvs*, kas turpināja lūgties un upurēt savu vecuma nespēku un kaites par Kurzemes ticīgajiem. Atcerēsimies, ka 2013. gada 4. maijā viņš par ieguldījumu Latvijas labā saņēma valsts apbalvojumu – trešās pakāpes Triju Zvaigžņu ordeni. No 1968. līdz 1992. gadam viņa balss bija dzirdama Vatikāna Radio, kur

bīskaps Brumanis strādāja latviešu raidījumu redakcijā. Viņš vienmēr mudināja neaizmirst Kristus mācību okupētajā Latvijā, kur tajā laikā valdīja zinātniskais ateisms. Tāpat viņš ar cerību aicināja neatlaidīgi domāt, lūgties un strādāt Latvijas neatkarības atjaunošanas labā. Neaizmirsīsim viņa teikto sakarā ar Triju Zvaigžņu ordeņa piešķiršanu: „Latvija, neaizmirsti, ka esi celta uz kristīgiem pamatiem!” Cik nozīmīgi skan šie mudinājuma vārdi no cilvēka mutes, kas visu dzīvi pazemīgi un uzticīgi kalpojis Kristum, kuru bija izvēlējis par savas dzīves galveno mērķi.

Staigājot par Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles dārzu, varam apstāties pie bīskapa kapa, lūgties par viņu un lūgt kādu

žēlastību Dievam caur viņa aizbildniecību. Kā gan viņš mums un visai Kurzemei nepalīdzētu! Klosteres pagastā, kur 1926. gadā bīskaps Brumanis nāca pasaulē, viņš būtu jāpiemin kā viens no izcilākajiem tās puses dēliem. Bīskaps Brumanis visiem paliks atmiņā kā Baznīcai uzticīgs, cilvēks ar atvērtu sirdi, kas savu ticību neuzskatīja par nastu, bet par ceļu uz iekšējo brīvību. Gatavs runāt ar katru labas gribas cilvēku, viņš visiem atgādināja, ka kristietim ir jāizvairās no *iesūnošanas*, jābūt atvērtam un sevi nemitīgi jāatjauno. Prieks, kas viņu caurstrāvoja, līdz mūža beigām liecināja par Evaņģēlija prieku, kas valdīja viņa sirdī.

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

Foto: Egons Ziverts

PATIESĪBA PAR EŅĢEĻIEM – kristīgās ticības veselumā sastāvdaļa

Jaceks Salijs OP

Esam radīti bezgalīgajam Dievam

Lai arī kur realitātē mēs raudzītos, tās robežas mums nav sasniedzamas. Skatoties tātūmā, mums ir pietiekošs iemesls pieļaut, lai arī vismodernākie teleskopi sasniedz galvu reibinošus attālumus, ka tomēr pāri šo teleskopu spējam pastāv tālākais kosmoss, ko cilvēks šobrīd nespēj aplūkot. Skatoties dziļumā, vismazākajā matērijas daļiņā, arvien vairāk apzināties to, ka brīdis, kad varēsim pateikt – par matērijas struktūru mums jau viss ir zināms, no mums attālinās praktiski līdz bezgalībai. Šādā veidā pat materiālā pasaule liecina, ka tā nāk no bezgalīgā Dieva.

Bet tas, ka cilvēks ir vienīgā būtne šajā zemē, kas spēj izzināt materiālā kosmosa bezgalību, arī droši vien kaut ko nozīmē. Vai tad nedrīkstam tajā saskatīt norādi tam, ka esam radīti bezgalīgajam Dievam? Un ka – izsakoties pēdējā koncila vārdiem – cilvēks ir vienīgā būtne uz zemes, kuru Dievs ir gribējis viņa paša dēļ?

Tomēr pēdējā laikā mēs esam pārāk aizrāvušies ar matērijas bezgalīgajām robežām un ir mazinājusies mūsu interese par garīgās pasaules bezgalību. Protams, mēs apzināties mūsu nespēju aptvert cilvēces gaitas, domas un pat psihi visā tās veselumā. Vai tad gara pasaule aprobežotos tikai ar cilvēku? Ir vērts apzināties – lai gan par eņģeļiem mums ir zināms no Dieva atklāsmes, tomēr par viņu pastāvēšanu nojautuši jau visievērojamākie antikās pasaules filozofi. To, cik lielā mērā tādu filozofu kā Platona vai Aristoteļa prātus nodarbināja jautājums par tā saucamajām starpbūtnēm, tas nozīmē – augstākām par cilvēku, bet tomēr radītām un atkarīgām no Dieva, es personīgi sapratu tikai tad, kad sāku tulkot Akvīnas Toma darbu "Par tīrām substancēm".

Būtība patiesībai par eņģeļiem – tās reliģiskais aspekts

Izklāstu par šo patiesību sāksim no tās vietas, kas kristīgajai ticībai ir absolūti centrāla, proti, no rūpīgi evaņģēlijos pierakstītās eņģeļu līdzdalības Dieva Dēla cilvēktapšanas un atpestīšanas noslēpumā. Patiesi tā nav nejaušība, ne arī nenozīmīgs sīkums, ka tieši eņģelis mums pasludināja visbrīnišķīgāko vēsti, kāda jebkad uz zemes ir dzirdēta, par to, ka Dieva Dēls kļuvis cilvēks. Eņģelus, kas dzied Dievam godu un sludina mieru cilvēkiem, mēs dzirdam Kristus dzimšanas naktī. Eņģeļi parādās Kristus publiskās darbības sākumā, Ģetsemanes dārzā, augšāmcelšanās notikumā un Debesīs uzkāpšanas dienā.

Mēģināsim izprast nozīmi, kāda ir eņģeļu klātbūtnei Dieva Dēla atpestīšanas darbā. Vai tas neliecina par to, ka pestīšana neattiecas tikai uz Dievu un zemes iemītniekiem, bet kaut kādā noslēpumainā veidā tā attiecas uz visu radīto? Jau Vecā derība dažādos veidos runā par mūsu

Nikolas Diprē (Nicolas Dipre) "Jēkaba kāpnes" (ap 1500. gadu)

divvirzienu saikni ar eņģeļu pasauli, eņģeļu, kas ir garīgas būtnes, neiedomājami pilnīgākas par mums. Bet no Evaņģēlija viennozīmīgi izriet, ka mūsu kopības ar eņģeļiem telpa un centrs ir Kristus.

Solidaritātes virzieni starp eņģeļiem un nomaldījušos cilvēci

Šo solidaritāti simbolizē kāpnes, kuras sapnī redzēja Jēkabs: „Re, zemē noliktas kāpnes un to gals sniedzas debesīs, un, re, Dieva eņģeļi kāpj pa tām augšup lejup. Un, re, Kungs nostāties augšā.” (Rad 28,12n–13) Eņģeļi, kas no mums kāpj uz augšu, attēlo vareno labvēlību, kas mūs pievelk pie Dieva. Šo labvēlību Svētie Raksti reiz ir atklājuši eņģeļu tēlā, kas mūsu lūgšanas un upurus aiznes pie Dieva (Tb 12, 12; Atkl 5,3; 8,3nāc.), bet citreiz atklāj kā mūsu pievienošanās mūžīgajai liturģijai, kuru svin eņģeļi.

„Es Tev dziedāšu eņģeļu priekšā” – sauc psalma Autors (Ps 138,1). „Un es redzēju un dzirdēju daudz eņģeļu (..) un viņu skaits bija tūkstošu tūkstoši, kas sauca skaļā balsī: Jērs, ko nonāvēja, ir cienīgs saņemt varu un dievību, un gudrību, un spēku, un godu, un slavu,

un svētību” – lasām Atklāsmes grāmatā (Atkl 5,11–12; sal. 7,11nāc.). Tieši tāpēc mākslinieki tik bieži eņģelus attēloja liturģiskajos tērpos.

Jēkaba kāpņu aprakstā mēs redzam arī eņģelus, kas pie mums nokāpj no Dieva, lai būtu mūsu līdzgaitnieki, pavadoņi un aizstāvji mūsu grūtajā un briesmu pilnajā ceļā. Šī eņģeļu kalpošana vistēlaināk tika parādīta Tobija grāmatā. Apustuļu darbos divas reizes minēts par eņģeli, kas Dieva draugus brīnumainā veidā izved no cietuma (Apd 5,19; 12,7–11). No stāsta par Etiopijas karalienes kalpa atgriešanos mēs uzzinām, ka Dieva eņģelis var parādīt ceļu Evaņģēlija sludinātājiem (Apd 8,26). Arī Jēzus Kristus runāja par to, ka eņģeļi ir līdzās cilvēkiem viņu ikdienas gaitās: Pat vismazākie no mums ir tik ļoti dārgi Dievam, ka viņiem ir savi eņģeļi, kas „vienmēr skata mana Tēva vaigu, kas ir debesīs” (Mt 18,10). Vēstulē ebrejiem lasām: „Vai tie visi nav kalpotāji gari, kas sūtīti kalpošanai to labad, kas iemantos pestīšanas mantojumu?” (1,14)

Daudziem mūsdienu kristiešiem patiesība par eņģeļiem asociējas ar mitoloģiju. Lūk, ir jāapzinās, ka tas nav nekas jauns.

Līdzīgi domāja arī saduceji, kuri sludināja, ka „nav ne augšāmcelšanās, ne eņģeļu, ne gara” (Apd 23,8). Es personīgi domāju, ka mūsos ir kaut kas no saducejiem pat tad, ja mēs neatmetam patiesību par eņģeļiem tiešā veidā, bet ja mēs viņu pastāvēšanu praktiski neņemam vērā.

Kā patiesību par eņģeļiem padarīt dzīvu?

Atbilde ir ļoti vienkārša. Vajag tikai vēl vairāk gribēt tuvoties Kristum, kurš, kā jau minēju, ir centrs un telpa mūsu kopībai ar eņģeļiem. Tuvoties Kristum, mēs vienlaikus tuvojamies Viņa draugiem, mēs lielākā pakāpē tuvojamies „debesu Jeruzalemei, un daudzu tūkstošu eņģeļu sapulcei, un debesīs pierakstīto pirmdzimušo draudzei, un Dievam, visu tiesātājam, un taisnīgajam, pilnību sasniegušajam dvēselēm.” (Ebr 12,22 – 23) Dantes "Dievišķās komēdijas" 28. dziesma Dievu attēlo kā uguni, apkārt kurai ir deviņi gaismas pilni apļi, tas nozīmē – deviņi eņģeļu kori. Eņģeļi tieši tāpēc ir tik neiedomājami brīnišķīgi, un viņiem pienākas mūsu mīlestība, un tieši tāpēc viņi var būt mūsu varenie palīgi, ka nesaraujami ir saistīti ar

Dievu un Kristu. Jau Baznīcas tēvi salīdzināja eņģelus ar Dievišķās Saules stariem.

Mēs aizvainotu eņģelus, ja viņus godinātu tādā veidā, ka šis kulta mūs novērstu vai mums apgrūtinātu pielūgt Dievu. „Lai neviens, kam patīk pazemošanās un kalpošana eņģeļiem, jūs nepieviļ!” (Kol 2,18) Kad abi Tobiji krita uz vaiga eņģeļa priekšā, tad tas viņu uzmanību centās vērst uz Dievu, kurš vienīgais ir godināšanas cienīgs (Tb 12,16 un nākamie).

Īsta un patiesa eņģeļu godināšana tuvina Dievam, bet vienlaikus ir arī Viņa klātbūtnes zīme. Šajā ziņā ļoti interesanta ir Fatimas bērnu liecība par viņu tikšanās ar eņģeli, kas notika vēl pirms Marijas parādīšanās: „Mūs aptvēra tik intensīva un pārdabiska gaisotne, ka mēs knapi varējām apjaust, ka vispār esam. Tas turpinājās diezgan ilgi. Mēs palikām tādā ķermeņa stāvoklī, kurā eņģelis mūs atstāja un nemitīgi atkārtotām viņa lūgšanu. Dieva klātbūtni mēs izjutām tik spēcīgi un dziļi, ka pat savā starpā neuzdrošinājāmies runāt par šo parādību. Arī nākamajā dienā mūsu prāti bija iedziļinājušies tajā gaisotnē.”

Šīs tikšanās sekas bija sekojošas: „No šī laika, kad noslēpumainā gaisma apspīdēja viņu dvēseles, viņi uzlūko šo zemi citām acīm. Pēc eņģeļa parādīšanās kaut kā citādāk izskatās kalni, meži, ielejas, saule, cilvēki un aitas. Bērni izjuta to, ko izjūt ceļinieks, kas atgriežas no tālienes un kuram šķiet, ka katra lieta ir mainījusies. Eņģelis ieveda viņus zemē, par kuru viņiem bija tikai miglaina nojausma. Tagad viņu iztēle par Dievu bija daudz augstāka un riebums pret grēku daudz lielāks.”

Tieši tajā pastāv jēga meklēt ciešu draudzību ar eņģeļiem: eņģeļi mums palīdz tuvoties Kristum un attālināties no ļaunā. Ja viņi nav klātesoši mūsu reliģiskajā dzīvē, tad tā var būt zīme tam, ka attālināties no Dieva. Svētais Bazīlijs reiz ir teicis: „Kā dūmi dzen prom bites, bet slikta smaka – baložus, tā ļauna un apkaunojoša rīcība no mums attālina mūsu sargeņģeļi.”

Eņģeļu varenība ne tikai stiprina Dieva draugus, bet arī ir bistama ļaunumam. Bībelē par to ir runāts tik ļoti bieži, ka grūti saprast – kāpēc patiesība par eņģeļiem kā varenim ļaunuma ienaidniekiem gandrīz nav klātesoša mūsu apziņā.

Vai mēs nevarētu, piemēram, lūgt Dievam, lai Viņš pie manis un tevis sūtītu savus eņģelus, kas būs nežēlīgi gan pret manu, gan pret tavu grēku? Lai arī cik ļoti tas varētu mums sāpēt, tas mūsos atbrīvos visu labo un to, kas ilgojas pēc īstas mīlestības. Nebaidīsimies lūgt Dievam, lai Viņš sūta savus eņģelus atbrīvējus pret mums, t.i., pret visu to, kas mūsos pelnījis iznīcināšanu, jo tas taču kalpos mūsu patiesajam labumam.

No poļu valodas tulkojis
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Tapis garīgās mūzikas albums "Dziesma Jēzum"

Kristīne Locika (pirmā no labās) muzicē koncertā sv. Dominika klosterī kopā ar dēlu Jēkabu un Agnesi Lipstu

Liepājnieku spēkiem ierakstīts mūziķes KRISTĪNES LOCIKAS garīgo dziesmu albums "Dziesma Jēzum". Kā pavēstīja projekta idejas autors ANDRIS ĀBELIS: „Viss darbs gandrīz jau ir paveikts, un, cerot uz labāko scenāriju, tas pie klausītājiem nonāks ap Kristus dzimšanas svētkiem.” Piedāvājam iepazīties ar šī muzikālā ceļojuma gaitu un tajā iesaistītajiem cilvēkiem.

Ko tev nozīmē mūzika?

Kristīne Locika: Man mūzika ir komunikācijas un izteiksmes veids. Tā nav mērķis, bet līdzeklis. Ja tā kļūst par mērķi, tad tā ir drīzāk baudas līdzeklis, ar kā palīdzību gūt labas sajūtas. Man tomēr svarīgs ir līdzsvars starp „ko” un „kā”. Jebkurā līmenī mūzika ir *valoda*.

Kā tu esi mācījusies runāt šajā valodā?

Mūzika man patika jau bērnībā. Pusaudzēs vecumā gāju Mūzikas skolā pedagoģiskās prakses sektorā, kur 3., 4. kursa studenti varēja *uz mani trenēties*. Pirmo dziesmiņu sacerēju četrpadsmit gadu vecumā, bet tā pa īstam sapratu, kas ir mūzika, mācoties Austras Pumpures skolā. Tur mācījos ne tikai mūziku, bet arī dzīvi, atbildību pret mūziku, pret to, ko dziedu. Dziedāšanā svarīga ir kopības sajūta, arī to mācījos pie A. Pumpures. Ja dziedam kopā, tad viens nedrīkst dziedāt kā solists, pat tad, ja jādzied vadošā balss, ir jādzird, kas notiek blakus. Tas pats arī jāievēro, mācoties gregoriāniskos dziedājumus, kas jādzied viegli, ieklausoties citam citā, tas ir kopīgs darbs.

Man mūzikā ir svarīgi otru cilvēku paņemt sev līdzī sarunā ar Dievu, tādēļ daudz labāk jūtos nevis koncertā, bet adorācijā, kuras laikā varu dziedāt Jēzum.

Ar gribu es sevi nolieku Jēzus priekšā, un mēs esam kopā. Tā ir ļoti vienkārša sajūta – mēs visi esam draugi un esam kopā.

Kas vēl, tavuprāt, ir jāņem vērā muzicējot?

Prātu bieži vien mēs uzlūkojam kā aprēķinu, un mūzikā tas ir vajadzīgs, jo jāzina – ko es vēlos. Mana vēlēšanās ir būt ar Jēzu un ar Viņu sarunāties. Vadot dziedāšanu, man jāzina – kā es to palīdzēšu izdarīt citiem. Es pat vairošos no apzinātas emociju pamudināšanas, jo zinu, ka varu pakļauties kārdinājumam manipulēt. Emocijas reizēm uztveru kā kaut ko lieku, īpaši tad, ja varu prognozēt – kādas emocijas attiecīgā muzicēšana var izraisīt, piemēram, sentimentāla dziesma izraisīs asaras. Jūtām, kuras tiek uzjundītas, būtu jābūt nevis sentimentālam aizkustinājumam, bet kaut kam dziļākam. Tā varbūt ir intuīcija, kopības sajūta, pārdzīvojums, ko var ierindot garīgā kategorijā. Mīlestība. Ne vienmēr to varu panākt, tādēļ daru to, ko saprāts pasaka kā labu esam. Pār sajūtām mēs nevaldām, tās var būt un var nebūt. Sajūtas ir kā līdzeklis, kas palīdz, bet tam jānāk no Dieva, un tad caur tām mēs Viņam varam tuvojies. Ja paši šīs jūtas mēģinām *ieprogrammēt*, tad tas ir mākslīgi un tā ir manipulēšana.

Kā, gatavojoties Svētajai Misei, tu izvēlies repertuāru?

Ideālajā variantā pietiekoši laicīgi vajadzētu izlasīt konkrētās svētdienas lasījumus no Svētajiem Rakstiem, lai tie *nogulsnejas*. Mēģināt saprast – kas lasījumos ir pateikts, kādi dziedājumi būtu piemēroti, un tad

sirdī reizēm ieskanas vajadzīgā dziesma. Man patīk tas, ka tagad svētdienas Svētajai Misei gatavojamies savlaicīgi, trešdienu mēģinājumos jau izdziedam iecerēto repertuāru.

Reizēm ir tā, ka mājās kāda dziesma skan labi, bet tad, kad to sāku dziedāt Misē, izrādās, ka vairs tik labi nav un tā vairs nav lūgšana. Tādēļ ir vērtīgi pirms svētdienas Svētajai Misei visu izdziedāt mēģinājumā un laicīgi pamanīt – kas neiet. Dziesmai ir jāpalīdz lūgties.

Kā tu vērtē to mūziku, kas skan katoliskajā Baznīcā Latvijā?

Es parasti spēlēju sv. Dominika draudzē, tādēļ daudz nezinu, kas skan citur. Ja iznāk pabūt citā baznīcā, tad bieži sevi pieķeru, ka klausos kā ēģēlniece, domājot – kādēļ izvēlēta šī dziesma, ko es no tā varētu mācīties. Es labāk atturēšos no vērtēšanas – jo mēs visi tikai mācāmies Lielo Liturģiju.

Dažreiz man draugi, kas paši dzied un spēlē dažādās Latvijas baznīcās, palīdz atsūtīt kādus dziedājumus, ko dziedāt Misē. Pateicoties dominikāņu brāļu ierosinājumam, manā datorā

sakrājušies diezgan plaša mūzikas elektroniskā bibliotēka, kas joprojām tiek papildināta. Cenšos visu nošu repertuāru pārrakstīt datorā. Tas palīdz arī praktiski – dzirdu, kā šī dziesma skan, varu to transponēt piemērotā augstumā, lai būtu vieglāk dziedāt.

Kā rodas tava mūzika?

Pēdējā laikā man dziesmas rodas ar regularitāti reizi divos gados. Visražīgākais laiks bija, kad tikko ienācu Baznīcā – tas bija 1997. gadā. Man uzticēja vadīt ansambli, bet es neko nemācēju, neko nezinau! Bija jāraksta pašai – un rakstījās! Bija vajadzība pēc dziesmām, un Jēzus to piepildīja! Esmu pieredzējusi, ka dziesmas rodas brīžos, kad tās trūkst. Citādi iznāk, ka cenšos *pilnā klētī vēl papildus kaut ko iebāzt*. Tāpat arvien atklāju ko skaistu no tā, ko kāds cits jau sarakstījis – un tad tas jādzied, jo dziesma ir dziedāšanai!

Šobrīd notiek darbs pie tavu dziesmu ieraksta "Dziesma Jēzum" pabeigšanas, kāds bija tā sākums?

Es vēlējos Jēzus Sirds svētkiem sagatavot un realizēt to ideālo koncerta variantu, kad Viņš *sēž savā tronī* – Vissvētākajā Sakramentā uz altāra –, un mēs Viņam dziedam. Lai viss koncerts būtu viena nebeidzama dziesma Jēzum. Man bija iecere par šādu lūgšanu, bet Andrim Ābelim – par kompaktdisku, tā mūsu idejas labi viena otru papildināja. Konceptu par kompaktdiska ierakstu man palīdzēja realizēt dažādu instrumentu mūziķi. Izdevu arī grāmatīņu ar šo dziesmu notīm un vārdiem, lai tās var dziedāt arī citi.

Kas ir tie cilvēki, kuri tev palīdz muzicēt?

Man nav konkrēta ansambļa, es dziedu ar draugiem. Nekad iepriekš nezinu, kas tajā brīdī nāks palīdzēt – muzicēju ar tiem, kas atsaucas manam aicinājumam. Diska ierakstā piedalās liels pulks mūziķu – gan dziedātāji, gan spēlētāji: Iveta Janšone, Agnese Lipsta, viņas māsa Inese, mans brālis Kristaps Sudmalis, Nauris Vrubļevskis, Dace Milzere, Liene Lāce, Jānis Lībis, čellistes Marta Rozentāle un Adine Stirna, klarnetists Raimonds Auziņš, Āris Burkins ar oboju un angļu ragu, vēl citi – dominikāņu tēvs Oskars Jablonskis. Sākot ierakstu, vienmēr katras dziesmas iecere pilnveidojās. Tāpēc ieraksta process izvērtās par tādu kā aizraujošu *ceļojumu*.

Kā dzima ideja par Kristīnes Locikas dziesmu ieraksta tapšanu?

Andris Ābelis: Varētu teikt, ka aizsākums tam meklējams 2000. gadā, kad tapa ieraksts "Miers jums". Tajā ierakstijām pamatā Ellas Štomas, kura toreiz kalpoja Liepājas sv. Jāzepa katedrālē par draudzes ēģēlnieci, dziesmas. Uz ierakstu ar savām dziesmām bija uzaicināta arī Kristīne Locika. Varu teikt, ka tā man bija pirmā sastapšanās ar Kristīnes dziesmām, kuras mani uzrunāja. Tām ir savs skanējums, kas atšķiras no ierasti dzirdētā baznīcā. Kad pabeidzām darbu pie dziesmu krājuma "Miers jums", man jau bija doma – ja vēl ķersimies klāt ierakstiem, tad vienam noteikti jābūt ar Kristīnes dziesmām. Kristīne mūziku un vārdus raksta pati, un viņai ir pietiekošs materiāls, no kura izveidot ierakstu albumu.

Šo ideju *dzīvu uzturēja* arī labās atsauksmes no cilvēkiem, kuri klausījās "Miers jums", tas palīdzēja saprast, ka ir vērts darīt to vēl. Dažas dziesmas no šī diska svētceļojumos un dievkalpojumos skan vēl šodien. Piemēram, „Kungs, dari mani brīvu no visa”, „Kungs, atver manas acis”, „Lai par mani apžēlojas”. Laiks gāja, un sākām meklēt atbalstītājus, kuri projektam palīdzētu finansiāli. Projektā ļoti palīdzēja Liepājas Katoļu pamatskola, jo ieraksta veikšanai ilgtermiņā atļāva izmantot savas telpas.

Ko tu pats esi guvis, esot klāt šajā radošajā procesā?

Pirmajā ierakstā vairāk balstījāties uz entuziasmu, šoreiz – gan uz entuziasmu, gan arī vairāk pedomājām pie tehniskajām lietām. Tas vienmēr ir interesanti un vērtīgi, kad vairāki cilvēki vienojas kopīgā lietā, it sevišķi, kad mērķis ir tik labs, un katrs iesaistās ar savām spējām, talantiem. Gandrīz visi šī projekta dalībnieki bijām no Liepājas katoļu draudzēm, līdz ar to bija interesanti savstarpēji iepazīties vēl tuvāk.

Liela vērtība ir tam, ka mums Liepājā ir cilvēks, kurš pats komponē mūziku Dieva godam. Manuprāt, tas ir skaistākais, ka esam tikuši galā pašu spēkiem. Tāpat arī, noklausoties šo disku, arī citās Latvijas draudzēs cilvēki varēs sev atklāt kādu dziesmu, kuru izpildīt.

Intervēja Ieva Liede

Vecpils Sv. Laurencija baznīcas dārgumi

Turpinājums

”Nāc” 81. numurā iesākām tuvāk iepazīties ar Vecpils katoļu dievnama interjera bagātībām. Šajā numurā turpinām jūs iepazīstināt ar priesteru un Baznīcas vēstures doktora ANDRA PRIEDES izsmeltošajiem komentāriem par baznīcā apskatāmo.

SKAIDROJOŠĀ VĀRDNĪCA

Ažūrs – dekoratīvs caurumojs
Lukta – kora telpa
Pildīņš – dekoratīvs koka konstrukcijas elements, ko iemontē konstrukcijas rāmī
Retabls – altāra dekoratīvā, paaugstinātā daļa
Vapenis – gerbonis – oficiāla emblēma

Īpaši izteiksmīgs rakurss uz Vecpils baznīcas **altāri** paveras, paraugoties no tā saucamās ”Evanģēlija puses”, tas ir – no kreisās jeb ziemeļu puses, kurā parasti novietota kancele. No šī rakursa priekšplānā nostājas atsevišķas apustuļu figūras, kas novietotas gan retabla pirmajā stāvā, gan pusstāvā. Gadsimtos, kad lasītprasme bija tikai izglītoto ļaužu privilēģija, svētgleznas un statujas dievnāmā pildīja arī Sv. Rakstu lomu – tās palīdzēja ticīgajiem atpazīt katru konkrēto Svētās Vēstures ainu. Sirdij tuvākos svētos kristieši pazina pēc viņu atribūtiem, kas pārsvārā saistījās ar viņu moceklibas rīkiem. Vecpils baznīcā par to liecina cirvis vai runga Kristus asinsliecinieka nāvē mirušo apustuļu rokās. Turklāt bagātajam ilustratīvajam materiālam baznīcā piemita vēl viena – audzinoša – loma. Zviedru klasiķe Selma Lāgerlēva atceras, ka garāka vai garlaicīgāka sprediķa laikā bagātīgās svēto dzīves ilustrācijas uz dzimtā dievnama sienām viņai palīdzēja koncentrēties spontānai svētcerei un nevis nepacietīgi īgnoties, gaidot sprediķa beigas.

Kompozicionāli apbrīnojami bagāta ir Vecpils baznīcas **kancele**. Var piekrist, ka Kurzemes kanceles mēdz būt daiļrunīgas arī bez saviem svētrunas teicējiem to augstumos un ka tās prot uzrunāt dievnama apmeklētāju arī ārpus dievvārdu laika. Neiztrūkstoši kanceles korpusā patvērušies visi četri evaņģēlisti ar saviem atribūtiem – Lūkass ar vērsi, Jānis ar ērgli, tāpat Matejs un Marks. Vecpils dievnama kokgriezējs četrus evaņģēlistus ir padarījis īpaši familiārus, latviešu zemnieks, ienākot savā draudzes baznīcā, bez bailēm un drebēšanas varēja uzlūkot eņģēliski smaidošo Jāni vai runīgo Lūkasu, kas apsēdušies kanceles pildīņos starp ažūriem baroka ziedu vijās. Evaņģēlisti Vecpils baznīcā laikam svin nebeidzamus Jāņus ar ziedu vainagiem visapkārt? Mazliet augstāk, kanceles baldahinā, zilā debess juma centrā stilizēta saule, bet saules staros – Svētais Gars baloža veidā. Patiešām – Sv. Gara svaidītiem vārdiem, kas atskan no kanceles, jābūt siltiem un saulainiem, lai ar dievišķu gaismu pielītu klausītāju un arī paša svētrunu teicēja sirds, un lai visi mēs spētu pacelties vēl augstāk – turp, kur muzicējošie eņģeļi aicina atdot godu Dievam!

Ērģeļu lukta ir katra dievnama gods un lepnums. Svētdienās un svētkos tur sakāpj dziedātāji, lai ar savām trenētajām balsīm pievienotos vai vadītu draudzes kopējo dziedāšanu. Vecpils baznīcas lukta atgādina arī par dievnama cēlāju augstsirdību, nelielās draudzes garīgajai celmei dāvājot lielu un skaistu dievnamu. Tāpēc nav jābrīnās, ja draudzes labdara muižnieka ģimene atļāvās dievnāmā ienest sava vāpēja krāsas. Vecpils baznīcas sienas nenoklāj pārspīlēti daudz dažādu dižciltīgo dzimtu piemiņas zīmes, kas dažu labu svētnīcu pārvērs par cilvēciskas dižošānās sacensību vietu. Nē, Vecpils baznīcā Rappes ģerbonis neuzbāzīgi atradis vietu ērģeļu luktā, lai, raugoties vienā virzienā ar visiem dievlūdzējiem uz altāri, paustu tikai vienu lūgumu: „Atceries, Kungs, vārdu savam Kalpam!” Bet arī mums jāprot atcerēties Kunga priekšā savu un sava draudzes dievnama labdaru vārdus!

Foto: Ieva Liede

Labdarības koncerts Vecpils baznīcā

Pēc koncerta mūziķu rokās sagūla ziedi kā pateicība par gūto garīgo piepildījumu. No kreisās: priesteris M. Kempa, vijolniece A. Kostanda, soprāns B. Veismane-Rezonga, ērģelniece S. Kārklīņa

Visu svēto dienas pēcpusdienā, 1. novembrī, Vecpils Sv. Laurencija katoļu dievnams tik lielu ļaužu pieplūdumu sen nebija piedzīvojis! Visus interesentus bija pulcinājusi iespēja būt klāt un baudīt brīnišķīgu mūziku labdarības koncertā, kurā koncertēja Baiba Veismane-Rezonga (soprāns), Anda Kostanda (vijole) un Sandra Kārklīņa (klavieres, ērģeles).

Ideja organizēt koncertu pieder Leonam Kārklīņam, kurš kādreiz dzīvojis Vecpils pusē, vecāki un kaimiņi apmeklējuši Vecpils baznīcu, bijuši aktīvi draudzes locekļi. Leonam spilgtā atmiņā palicis staltais dievnams kalna galā ar greznajiem iekštelpu rotājumiem. Pēc daudzziem gadiem, apmeklējot savu bērnības baznīcu, kur viņš arī kristīts, Leonam radusies doma par labdarības koncertu, kura laikā visus savāktos ziedojumus varētu izlietot plānveidīgi un pārdomāti iesāktu remontdarbu un restaurācijas turpināšanai. Leona sieva Sandra, kura koncertā ieskandināja arī Vecpils baznīcas ērģeles, palīdzēja šo ideju īstenot, organizējot visu nepieciešamo.

Protams, koncerts nebūtu iespējams bez tās saimnieka – prāvesta Mariuša Kempas –

atbalsta un piekrišanas. Svētā Mise Vecpils baznīcā tiek svinēta reizi mēnesī – trešajā svētdienā –, bet šoreiz draudzes locekļi varēja tikt arī ārpus tās. Starp muzikālajiem priekšnesumiem priesteris M. Kempa mudināja klātesošos ieklausīties gan Svēto Rakstu lasījumos, gan vienoties kopīgā lūgšanā par mirušajiem tuviniekiem, jo 2. novembris Baznīcā ir mirušo piemiņas diena.

Izmantojot avīzes ”Nāc” starpniecību, priesteris M. Kempa vēlas izteikt sirsnīgu pateicību gan koncerta iniciatoram L. Kārklīņam, gan mūziķēm, kuras, nebaidāmās no aukstuma dievnāmā, ar prieku dalījās tajās dāvanās, ar kurām Dievs viņas svētījis. Mūziķu vārdā pateicība par silto uzņemšanu Maijai un Ludvigam Jerumāņiem, bet Santai Bucikai un Dzintrai Lācei – par nesavtīgo atbalstu koncerta organizēšanā.

Koncertā savāktie ziedojumi ir 566,27 eiro, kas tiks izmantoti baznīcas masīvkoka dekoratīvās dzegas restaurācijas pabeigšanai. Pateicība visiem, kas apmeklēja koncertu un ar ziedojumu atbalstīja paveicamos darbus!

Ieva Liede

Konsekrētās dzīves gadu uzsākot

Pāvests Francisks 2015. gadu ir pasludinājis par Konsekrēto personu gadu, atzīmējot Vatikāna II Koncila dekrēta "Perfectae Caritatis" (Dekrēts par ordeņa dzīves piemērotu atjaunošanu) 50. gadadienu. Tas tika uzsākts 30. novembrī, un šajā laikā visa Baznīcas kopiena ir aicināta iedziļināties konsekrēto dzīvē, aicinājuma žēlastībā, šo personu sūtībā mūsdienu pasaulē, un konkrēto ordeņu harizmās.

Personas konsekrācija – pilnīga sevis atdošana

Šī konsekrācija Dievam notiek jau Kristības sakramentā. Mēs kļūstam par Dieva *svētnīcu*, kurš mūsos mājā, svētdara un vada pa pestīšanas ceļiem. Katrs kristietis, pār kuru ir atvērušās debesis, dzird Dieva vārdus – „Tu esi mans mīļotais bērns” –, un no Dieva saņem aicinājumu kļūt svētam Viņa mīlestībā. Klosters dzīves konsekrācija sakņojas Kristības sakramenta konsekrācijā (skat. "Perfectae Caritatis", 5). Pats Dievs izvēlas cilvēkus, lai tie radikālā veidā sekotu Jēzum, Viņa Dēlam, un ar nedalītu sirdi kalpotu Viņam un brāļiem. Vārdi „Seko Man!”, ko Mācītājs no Nācaretes teica apustuļiem, cauri gadsimtiem skan Baznīcā. Arvien no jauna uzrunājams cilvēks, kuru sirds ir atvērta Viņa mīlestībai, kuri ir modri uz Viņa iedvesmām un jūtīgi uz Viņa žēlastības gaismu. Cilvēks savā atbildē Jēzum ir brīvs. Var atbildēt kā Marija – „Fiat” (lai man notiek pēc Tava vārda) –, bet var arī sevī noslēpēt šo maigo mīlestības balsi. Svētais Jānis Pāvils II Apustuliskajā pamudinājumā par klosters dzīvi "Vita Consecrata" rakstīja: „Tas ir Gars, kurš modina ilgas atbildēt Dieva mīlestībai pilnībā, Viņš vada šo ilgu izaugsmi, Viņš virza cilvēku uz pozitīvas atbildes sniegšanu, bet vēlāk palīdz to uzticīgi īstenot – tas ir Viņš, kas formē aicināto dvēseles, dara tās līdzīgas šķīstītajam, nabadzīgajam un paklausīgajam Kristum, kā arī mudina uzņemties Viņa misiju. Bet aicinātie, sekojot Gara vadībai un ejot pa nemitīgās attīrīšanas ceļu, pamazām kļūst par personām, kuras veidotas pēc Kristus līdzības un kļūst par augšāmceltā Kunga īpašās klātbūtnes vēsturisko turpinājumu.” ("Vita Consecrata", 19)

Formācijas laiks kopienā

Lai dotu Dievam šķīstības, nabadzības un paklausības svētsolījumus konkrētā kopienā, ir nepieciešams formācijas laiks, kurā cilvēks nobriest, lai pilnībā sevi dāvātu Svētajai Trīsvienībai pasaules pestīšanas labā. Baznīca caur klosters priekšniecību apstiprina šo atdošanos Jēzum. Aicinājumā ir nepieciešama nemitīga augšana, kas nozīmē sekošanu Jēzum, savu dzīvi iegremdējot Pashas (Lieldienu) noslēpumā. Klosters dzīves ceļš nav viegls, jo tas ir ticības ceļš un nomirstāna savam egoismam – tas ir arī nemitīgas atgriešanās un vienotības ceļš ar Jēzu, kad Viņš iegravē aicinātā sirdī savu Vaigu.

Foto: www.katolis.lv

Dievam veltītās personas ar lūgšanu un kopīgu tikšanos Aglonā ievada Konsekrētās dzīves gadu

Tas ir milzīgs prieks – pilnībā piederēt Dievam. „Pirmais konsekrētās dzīves uzdevums ir rādīt Dieva lielos darbus, kādus Viņš veic aicināto personu ievainotajā cilvēciskajā dabā. Ar savu pārveidoto dzīvi, kura spēj pārsteigt pasauli, konsekrētās personas liecina par šiem lielajiem Dieva darbiem vairāk, nekā to spētu izteikt ar vārdiem”. ("Vita Consecrata", 20). Zinot, cik vērtīga ir klosters aicinājuma žēlastība un to, ka mēs „glabājam šo dārgumu māla traukos” (2Kor 4,7), Baznīca īpašā veidā lūdzas par konsekrētām personām. No dedzīgas lūgšanas izplūst vēlme uzticīgi sekot Jēzum Evaņģēliskajos padomos.

Primīcijas svētibā konsekrētām personām lasām: „Visiem, kas visu atstājuši Kristus dēļ un dzīvo nabadzībā, šķīstībā un paklausībā, lai Dievs dāvā pilnīgu žēlastību sekot Kristum tā, lai krustā sisti pasaulei, viņi sniegtu upurgatavas mīlestības liecību.”

Konsekrētās dzīves gads – Baznīcas dāvana

Pāvesta Franciska izsludināto Konsekrēto personu gadu es pieņemu kā lielu Mātes Baznīcas dāvanu. Jau aizritējuši 40 gadi, kopš Jēzus mani aicināja sekot Viņam kā vienīgajam cilvēka Pestītājam konsekrētās dzīves ceļā. Šis Jēzus noslēpums man ir bijis sirdij tuvs jau kopš bērnības. Tajā atradu spēku ticēt un mīlēt, ilgoties pēc Debesīm un nest gaismu citiem. Pieņemt lēmumu iestāties klosterī nebija viegli, kaut arī tas sevi ietvēra neapraķstamu prieku un iekšēju brīvību. Priecājos, ka Jēzus man dāvāja dominikāņu aicinājumu. Ordeņa devīze ir "Veritas" – Patiesība. Dievs ir Patiesība – Mūžīga Patiesība. Daudzus gadus es meklēju dzīves jēgu, saskāros ar dažādām ideoloģijām, bet tās

nenesa laimi un mīlestību, patiesību un atbildību par dzīvi. To man deva Jēzus. Ceļš uz Patiesību ved caur lūgšanu. Dominikāņu ordenī, kas ir aicināts sludināt Dieva Vārdu, mēs vadāmies pēc principa „Contemplare et contemplata aliis tradere” – kontemplēt un kontemplēto nodot citiem. Nevar sludināt Jēzu citiem cilvēkiem bez dziļas vienotības ar Viņu, bez nemitīgas *sakpošanas* Viņa krustā. Esmu ļoti pateicīga savai Jēzus un Marijas dominikāņu māsu misionāru kongregācijai, ka tā mani pieņēma savā kopienā, kā arī par kopā pavadīto laiku klosters dzīves ceļā. Tieši šeit es turpinu mācīties dzīvot Dieva mīlestībā un dāvēt to citiem, mācos atpazīt Jēzus Vaigu kopienā, kura man ir dāvāta un kurā es izdzīvoju konsekrāciju Baznīcas misijai. Kungs stiprina manu aicinājumu ļoti dažādos veidos, jo Viņa labestība un mīlestība ir ļoti radoša. Viņš uzrunā manu sirdi caur mūsu laiku pāvestiem: Pāvilu VI, Jāni Pāvilu II, Benediktu XVI un pašreizējo pāvestu Francisku. Viņu mācībā es atrodu Jēzus norādītos virzienus, kā iziet caur ticības pārbaudījumiem, kā saglabāt uzticību un tajā augt, kuram klosters dzīves aspektam pievērst lielāku vērību, kā saglabāt aicinājuma spirtumu un ikdienišķo prieku, kā sludināt man visdārgāko Vārdu – Jēzu. Šo stāju es mācos arī no savas aizbildnes, svētās Katrīnas no Sjēnas, kuras vārds man tika dots ieģērbšanas dienā, kad es saņēmu habitu un devu pirmos svētsolījumus. Viņa mani vada klosters dzīvē, ir mana ceļvede un vidutāja. Viņa māca mani dzīvot tikai Jēzum un iegremdēt mani Baznīcas noslēpumā. Pirmais vārds, ko katra māsa saņem mūsu kongregācijā, ir Marijas vārds. Sāpju Dievmāte, kura stāv sava

Dēla krusta pakājē, ir mūsu kongregācijas aizbildne. Draudzībā ar Mariju es pieaugu pamazām. Šodien es Jēzum pateicos par šo Lielo dāvanu. Marija izgaismo manu aicinājumu, ievēd klosters svētsolījumu būtībā, caur kuriem es arvien vairāk kļūstu līdzīgāka Viņas Dēlam Jēzum. Tas Viņu iepriecina. Marija vienmēr ir klātesoša un stiprina cerībā.

Kas man ir klosters svētsolījumi?

Kā izdzīvoju svētsolījumus? Tie noteikti ir liela Dieva dāvana un uzdevums. Tie izmaina manu dzīvi, domāšanu un sirdi. Šķīstības svētsolījumā atdošu Jēzum visu savu spēju mīlēt. Viņš ir mans vienīgais Līgavainis. Mācos Viņam sekot un ieklausīties Viņa raizēs, priekos un ilgās – tos izdzīvot. Jēzus mīlestībā cenšos mīlēt citus, tāpēc es viņus iegremdēju Jēzus Visdārgākajās Asinīs un ieslēdzu Viņa caurdurtajā Sirdī. Nabadzības svētsolījums man uzliek par pienākumu dzīvot nabadzībā, kā Jēzus, tas nozīmē – Dieva Valstības dēļ, kā arī būt atkarīgai no priekšniecības laicīgās mantas lietošanā. Tā sirds kļūst arvien brīvāka un vairāk iemilējusies Dieva Aprecībā. Šis solījums modina pateicību par katru pat vismazāko dāvanu, bet arī par katru trūkumu un neērtībām. Neilgi pēc mūžīgajiem svētsolījumiem es no sava deviņgadīgā skolēna izdzirdēju vārdus: māsa ir visbagātākā sieviete pasaulē. Redzot manu izbrīnu, viņš piebilda: māsa taču ir izvēlējusies Jēzu, bet Viņš taču ir cilvēka vislielākais dārgums. Aleksandrs, cīnoties ar vēzi, pēc dažiem mēnešiem aizgāja mūžībā. Bet es, staigājot pa pilsētas ielām, ar smaidu lūkojos debesis un zinu, ka esmu visbagātākā sieviete pasaulē, jo Jēzus, „kurš būdams

bagāts, mūsu dēļ kļuva nabags, lai Viņa nabadzībā mēs kļūtu bagāti” (2Kor 8,9). Paklausības svētsolījumā, kas tiek praktizēts pēc Jēzus parauga, Kura „barība ir pildīt Tēva gribu” (Jņ 4,34), es atdošu savu gribu priekšniecības rokās. Šis solījums visdziļāk mani ievēd Jēzus Upura noslēpumā, kurš „bija paklausīgs līdz pat krusta nāvei” (Flp 2,8). Katru pārceļšānu uz citu klosteri pieņemu šī solījuma garā. Reizēm ir grūti atstāt vidi, kurā esmu pavadījusi kādu laiku, un iet tālāk. Ar laiku Dievs parāda, ka paklausība jauno realitāti pārvērš augšāmcelšanās *dārzā*, kur var satikt augšāmceltu Jēzu un kopieņu, ko Jēzus sūta apustuliskajā misijā. Tā bija ar manu atbraukšanu uz Latviju 2000. gadā un tagad – 2014. gadā. Tikai ar Dieva žēlastību es sekoju Jēzum, bet krītot Viņš ir tuvu, pieceļ un dod spēku iet tālāk. Un tā es eju tur, kur mani ved Labais Gans. Tagad esmu Kuldīgā. Vēroju rudenīgos kokus. Tiem nav lapu, ir atkailināti, bet tajos slēpjas spēks. Pavasarī tie sāks zaļot un ziedēt. Varbūt līdzīgi ir ar klosters dzīvi visā pasaulē. Ne vienmēr mēs pamanām mazās brāļu un māsu klosters kopienas, kuras lūdzas un gauda. Tur cilvēku rokas ir paceltas pret debesīm, lai pietuvinātu pasaulei Dieva gaismas spēku, svētību un miera dāvanu. Viņi pasauli pārveido no iekšienes un ir kā kokos apslēptais spēks. Konsekrēto personu gadā pamanīsim viņu dzīvi un pateiksimies Dievam, ka viņi ir mūsu vidū kā Dieva Derības zīme. Lūgšim uzticības dāvanu visiem tiem, kas seko Jēzum evaņģēliskajos padomos, un izlūgšim dedzīgus aicinājumus uz konsekrētu dzīvi.

Klostermāsa
Katrīna Kučera OP

Kristus dzimšanas svētku un Jaunā gada Svētās Mises Liepājas diecēzes draudzēs

24. decembrī – Ziemsvētku vigīlija
25. decembrī – Kristus dzimšanas svētki
26. decembrī – Otrie Ziemsvētki, sv. Stefana svētki
31. decembrī – Vecā gada noslēgums
1. janvārī – Jaunais gads, Visssvētākās Jaunavas Marijas – Dieva Mātes – svētki
6. janvārī – Kunga parādīšanās svētki (Triju ķēniņu diena)

LIEPĀJAS SV. JĀZEPA KATEDRĀLE

(Rakstvežu iela 13)
24. 12. 16.00, 18.00, 22.00
25. 12. 9.00, 11.00, 16.00
26. 12. 9.00, 11.00, 16.00
31. 12. 22.30
1. 01. 9.00, 11.00, 16.00
6. 01. 8.00, 11.00, 18.00

LIEPĀJAS SV. DOMINIKA BAZNĪCA

(Jelgavas iela 17)
24.12. 18.30
25.12. 10.00 (krievu val.), 12.00
26.12. 12.00
31.12. 18.30
1. 01. 18.30
6.01. 18.30

LIEPĀJAS SV. MEINARDA BAZNĪCA

(Ganību iela 120)
24.12. 23.00
25.12. 11.00
26.12. 11.00
31.12. 20.00
1.01. 11.00
6.01. 18.00

LIEPĀJAS MĀRAS BAZNĪCA

(Koku iela 7)
24.12. 20.00
25.12. 9.00
26.12. 9.00
1.01. 9.00
6.01. 20.00

AIZPUTES KRISTUS KARAĻA DRAUDZE

(Kuldīgas iela 3)
24.12. 20.00
25.12. 10.00
26.12. 18.00

PĀVILOSTAS SVĒTĀ GARA BAZNĪCA

24.12. 17.00

VECPILS SV. LAURENCIJA BAZNĪCA

25.12. 14.00

JŪRKALNES SV. JĀZEPA BAZNĪCA

24.12. 16.00

ALSUNGAS SV. MIKĒLA BAZNĪCA

(Skolas iela 1)
24.12. 19.00
25.12. 11.00
26.12. 9.00
31.12. 19.00
1.01. 18.00
6.01. 18.00

KULDĪGAS SV. TRĪSVIENĪBAS BAZNĪCA

(Tirgus iela 2)
24.12. 18.00, 24.00
25.12. 11.00
26.12. 11.00
6.01. 18.00

TALSU VISSVĒTĀKĀS JAUNAVAS MARIJAS BAZNĪCA

(Ruģēna ielā 6)
24.12. 18.00
25.12. 11.00
26.12. 11.00
31.12. 18.00
1.01. 11.00

SALDUS SV. PĒTERA UN PĀVILA BAZNĪCA

(J.Rozentāla ielā 16)
24.12. 24.00
25.12. 11.00
26.12. 10.00
31.12. 19.00 (celebrē pr. Ilmārs Tolstovs), 22.30 Ekumeniskais dievkalpojums
1.01. 11.00
6.01. 11.00

LĒNU SV. TRĪSVIENĪBAS BAZNĪCA

24.12. 15.00

BROCĒNU DRAUDZE – SV. BENEDIKTA KAPELA

(Lielcieceres iela 1)
25.12. 9.00
6.01. 9.00

VENTSPILS SV. KRUSTA BAZNĪCA

(Jūras iela 32/34)
24.12. 18.00, 24.00
25. 12. 9.00 (poļu val.), 11.00
26.12. 9.00 (poļu val.), 11.00
31.12. 18.00
1.01. 9.00 (poļu val.), 11.00
6.01. 9.00 (poļu val.), 11.00

KOLKAS DIEVMĀTES – JŪRAS ZVAIGZNES – BAZNĪCA

25.12. 15.00

UGĀLES SV. MONIKAS ROMAS KATOĻU BAZNĪCA

26.12. 15.00

LAULĀTO REKOLEKCIJU NEDĒĻAS NOGALE

13. – 15. februārī

Sv. Dominika klosterī, Liepājā, Jelgavas ielā 17
 Pieteikšanās un informācija pie Jāņa un Māras
 Bumbieriem: tālr. 29406390 (J); 26482137(M), kā arī
 "Laulāto tikšanās" mājaslapā www.laulatiem.lv

"SADERINĀTO UN IEMĪLĒJUŠOS VAKARI"

no 15. marta

Sv. Dominika klosterī, Liepājā, Jelgavas ielā 17
 Pieteikšanās pie Gunāra un Kristīnes Locikiem:
 tālr. 26705843 (K)

Advents Liepājā

Spītējot salam, 1. adventa svētdienā Liepājā labas gribas ļaudis pulcējās, lai kopīgi uzsāktu ceļu pretī Kristus dzimšanas svētkiem. "Rožu laukuma" lielajā adventa vainagā pirmā svece jau tika iedegta sestdienas vakarā. Šajā notikumā aktīvi līdzdarboties tika aicināti arī visi kristīgo draudžu locekļi, veidojot *gaismas gājieni* no sava dievnama uz pilsētas lielo adventa vainagu. Baznīcas gadu uzsākot, gaismā kā Kristus simbols aicina ielūkoties sevī un atbildēt Dieva aicinājumam – Viņam sekot, dāvājot sevi nežēlojot. Uz to klātesošos "Rožu laukumā" mudināja arī luteriskās Baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps Pāvils Brūvers. Jauns sākums, jaunas iespējas apliecināt savu ticību darbos. Arī tajā Liepājas daļā, kuru ar pilsētas centru savieno paceļamais tilts, – Karostā – Advents tika uzsākts kopīgi. Draudzīgā gaisotnē laukumā pie sociālās ēkas valdīja rosīga noskaņa. Gan jauni un veci, gan latvieši un krievi – visi iesaistījās dažādajās darbnīcās, kuras bija uzņemusies vadīt kopiena "Chemin Neuf". No dažnedažādiem materiāliem tapa

enģeļi, daudzi izmantoja iespēju arī savirpināt vaska svečīti, ko mājās aizdegt savā adventa vainagā. Prieks, ka goda vietā blakus lielajai eglei bija skatāma arī mākslinieku Folkmaņu ģimenes kopīgiem spēkiem darinātā Betlēmes aina, kas uz Liepāju bija ceļojusi no tālās Daugavpils. Cilvēki nepārtraukti izmantoja iespēju sevi iemūžināt pie šīs ainas, kas atgādina par galveno svētku jēgu, kurus gaidām un kam gatavojamies.

Ieva Liede

Karostas pareizticīgo Sv. Nikolaja Jūras katedrāles torņi un Ziemsvētku egles galotne aicina cilvēkus Adventā savas sirdis vērst pie Dieva

Foto: Ieva Liede

Grāmatas

Svētā tēva Franciska Apustuliskais pamudinājums "Evangelii Gaudium"

Pirms nepilna gada, noslēdzot Ticības gadu, pāvests Francisks pasaulei pasniedza evaņģēlizācijas tēmai veltītu apustulisko pamudinājumu „Evangelii Gaudium” (Evaņģēlija prieks). Tas sākas ar vārdiem: „Evaņģēlija prieks piepilda sirdi un visu dzīvi tiem, kas sastop Jēzu. Tie, kas ļauj, lai Viņš tos atpestī, tiek atbrīvoti no grēka, skumjām, iekšējā tukšuma, vienlības. Kopā ar Jēzu Kristu vienmēr dzimst un atdzimst prieks. Ar šo Pamudinājumu es vēlos vērsties pie Kristum ticīgajiem, lai viņus aicinātu uz jaunu, šī prieka iezīmētu evaņģēlizācijas posmu un rādītu ceļus, kas Baznīcai ejami tuvākajos gados.”

Arhibīskaps Zbignevs Stankevičs, uzrunājot klātesošos Apustuliskā pamudinājuma latviešu izdevuma atvēršanas svētkos, atzina šī Baznīcas dokumenta revolucionaritāti. Viņš akcentēja, ka "Evaņģēlija prieks" nav rakstīts teoloģiski filozofiskā, bet drīzāk vieglā un vienkāršā valodā, kas to padara pieejamu ikvienam, kurš vēlas „jau šodien atjaunot savu personisko sastapšanos ar Jēzu Kristu vai vismaz pieņemt lēmumu – ļaut, lai Kungs viņu satiek”.

Pāvests mūs aicina nebaidīties no realitātes, bet raudzīties tai tieši acīs, būt tajā un atrast cerību pasaulei, atjaunot savu ticību un piederību Jēzum Kristum, no jauna apzināties savu pienākumu evaņģēlizēt – dalīties ar saņemto ticības dāvanu un prieku, ko tā sniedz.

želizēt – dalīties ar saņemto ticības dāvanu un prieku, ko tā sniedz.

Jozefs Racingers Benedikts XVI "Jēzus no Nācaretes"

Izcilā teologa, kardināla Jozefa Racingerā, emeritētā pāvesta Benedikta XVI, nozīmīgais darbs "Jēzus no Nācaretes" beidzot lasāms arī latviešu valodā, to no vācu valodas iztulkojis Dr. theol. Pauls Kļaviņš. Šī ir pirmā no trim pāvesta Benedikta XVI grāmatām par Jēzu, un tā aptver Jēzus dzīves posmu no kristības Jordānas upē līdz Viņa apskaidrošanai Tabora kalnā.

Pats autors par savu grāmatu raksta, ka tā ir „ilga iekšējā ceļa auglis” un viņa „personīgo „Kunga vaiga” meklējumu izpausme”. Pāvests Benedikts iedrošina lasītāju pievērsties Jaunās derības vēsturiskajam pamatam un iepazīt evaņģēlijos atainoto Jēzu Viņa noslēpumainajā vienotībā ar Dievu, kurā Viņš mums ir klātesošs arī šodien. Grāmatā autors uzdod jautājumu: „Ko Jēzus mums ir atnesis?” Un atbild: „Dievu. Viņš dāvājis Dievu. Dievu, kura vaigs iepriekš bija pamazām atklājies – vispirms Ābrahamam, tad Mozum un praviešiem, un tad Gudrības literatūrā; Dievu, kurš savu seju bija parādījis vienīgi Izraēlim un kuru, lai gan dažādi aizēnotu, bija godinājušas arī citas tautas. Šo Dievu – Ābrahama, Īzāka un Jēkaba Dievu – patieso Dievu, viņš dāvājis visām pasaules tautām. Viņš dāvājis Dievu – tagad mēs pazīstam viņa vaigu un varam viņu uzrunāt. Tagad mēs zinām ceļu, kas

mums, cilvēkiem, ejams šajā pasaulē. Jēzus atnesis Dievu un līdz ar to arī patiesību par mūsu izcelsmi un mērķi, ticību, cerību un mīlestību.”

"Jēzus no Nācaretes" būs labs palīgs un ceļvedis ikvienam, kurš cenšas saklausīt paša Jēzus un Viņa apustuļu sludināto, vienmēr jauno Evaņģēliju.

Ligita Kursišas-Patašas mūzikas albums "Patvērumā"

2011. gada rudenī Ligita kādā Kaļiņingradas klosterī, it kā nejauši, iegādājusies klostermāsas Elizabetes dzejoļu krājumu. „Šī dzeja ir kā maigs un patiesi dziļš pie-skāriens sirdij,” atzīst Ligita. To iespaidā mūziķe uzrakstīja 7 dziesmas ar klostermāsas Elizabetes aperģigo dzeju, kas diskā skan krievu valodā. Pārējās trīs kompozīcijas ir ar sv. Terēzes no Lizjē vārdiem. „Katru reizi, kad lasu svētās Terēzes no Lizjē varonīgo dzīvesstāstu,” stāsta dziesmu autore, „esmu patiešām aizkustināta! Es apbrīnoju Terēzes izvēles, piemēram, teikt *mūža ardievas pasaulei* un piedzīvot *sirds laimes pārpilnību*.”

Jauno mūzikas albumu raksturo talantīgā ģitārista Ērika Upenieka iespēlētais smeldzošais pavadījums, L. Kursišas-Patašas solodziedājums un mūziķa Ata Auzāna radoši un kolorīti iedziedātās piebalsis, tādējādi veidojot saskanīgu dueta un kora skanējumu. Noslēguma dziesmu "Magnificat" jaunajā albumā ir iedziedājis priesteris Andris Kravalis, kurš ar savu garīgo klātbūtni un iedrošinājumu ir bijis atbalsts visa albuma tapšanas gaitā.

Ieva Liede

"Laulāto Tikšanās" kongress

28. – 29. novembrī Rīgā, Sv. Terēzes no Bērna Jēzus draudzes telpās, notika asociācijas "Laulāto Tikšanās" 11. animatoru kongress, kura laikā īpaši tika atzīmēta Tikšanās darbības Latvijā 20 gadu jubileja.

Kongress tika uzsākts ar lūgšanu, kam sekoja Rēzeknes animatoru un centra līderu Gerdas un Jāņa Voguļu sagatavotā animācija "Nebaidieties būt ievainotam". Turpinājumā klātesošie varēja piedalīties Vissvētākā Sakramenta adorācijā. Sestdien klātesošos stiprināja un iedvesmoja V. E. arhibīskapa Zbigneva Stankeviča uzruna. Savukārt Taisija un Ēriks Eglīši dalījās ar iespaidiem par "Laulāto Tikšanās" darbības pirmāsākumiem Latvijā, kā arī izteica savu sāpi par problēmām, kuru risināšana ir izaicinājums šodien: bērnu vājinātā saite ar māti un narkotkarības. Tālāk tika stāstīts par pieredzēto Starptautiskajā "Laulāto Tikšanās" līderu kongresā Polijā, pārdomājot kalpošanu un tās apslēptos *augļus*. Tur par pasaules "Laulāto Tikšanās" misijas līderiem tika ievēlēti mūsu

Latvijas animatori, līdzšinējie Latvijas Nacionālā centra valdes vadītāji – Uldis un Daina Žurilo. Neiztrūkstoša bija arī dalīšanās pārdomās, darbs grupās, diplomu pasniegšana jaunaļiem animatoriem, centru valdes vēlēšanas un, protams, Svētā Mise, kuru svinēja Jelgavas diecēzes bīskaps Edvards Pavlovskis, kurš arī ir "Laulāto Tikšanās" animators. Kā jau jubilejas reizē, bija arī dzimšanas dienas torte, svences un sirsnīga kopdziedāšana.

Liepājas diecēzei tika ievēlēta jaunā centra valde, kurā valdes priekšsēdētāja pienākumus turpmākos četrus gadus pildīs Jānis un Māra Bumbieri no Ventspils, bet viņu vietnieki būs Agita un Dzintars Bunkas no Kuldīgas. No sirds pateicamies arī līdzšinējiem Liepājas diecēzes līderiem Ērikam un Ivondai Vilsoniem par ieguldīto darbu un mīlestību!

Atskatoties uz aizvadīto laiku, jāatzīmē, ka Kuldīga ir kļuvusi par Liepājas diecēzes neformālo centru. Tur reizi mēnesī tiekas gan liepājnieki, gan priekulnieki, gan ventspilnieki.

Foto: Gints Jēkabsons

"Laulāto Tikšanās" animatoru kongresā svarīgi jautājumi tika izrunāti, tiekoties nelielās grupās

Notikušas arī laulāto rekolekcijas, kurās savu mīlestību un laulības saiti stiprināja seši laulātie pāri no Rīgas un Jelgavas. Tāpat jāpiemin "Saderināto un iemīļjušos vakari" Liepājā, kuriem

turpinājums sekos 15. martā.

Aicinām arī laulātos pārus uz laulāto rekolekciju nedēļas nogali, kas notiks 2015. gada 13. – 15. februārī Sv. Dominika klosterī, Liepājā, Jelgavas ielā 17. Pie-

teikšanās un informācija pie Jāņa un Māras Bumbieriem: tālr. 29406390 (J); 26482137(M), kā arī "Laulāto Tikšanās" mājaslapā www.laulatiem.lv

Kristīne Locika

Konference "Skolotājs – kristietis" jau trešo reizi

Socioloģes G. Kubi dzīves moto ir atpazīt patiesību un to sludināt citiem

Foto: Ieva Liede

27. oktobrī Liepājas Universitātes zālē norisinājās konference pedagogiem "Skolotājs – kristietis", kurā bija aicināti piedalīties ne tikai pedagogi, bet ikviens interesents, kuram rūp mūsu tautas, valsts un Eiropas nākotne. Konferences organizatori – Liepājas pilsētas domes Reliģisko lietu komisija un Liepājas kristīgās draudzes – šo konferenci veidoja, ņemot vērā faktu, ka sabiedrībā pārāk maz tiek diskutēts par pasaules uzskata veidošanu ģimenēs un skolās, akcentējot stipras ģimenes vērtību paaudžu un Latvijas tautas nākotnes perspektīvā. Tikai spēcīga sabiedriskā doma spēš mainīt attieksmi un ietekmēt procesus Latvijā tā, lai ģimene iegūtu stabilas un nepārspējamās vērtības pamatu, uz kura tiek būvēta mūsu bērnu nākotne. Tādēļ arī konferences tēma šoreiz bija "Par ģimenes vērtībām", un par lektori tajā tika uzaicināta socioloģe Garbiela Kubi (Gabriele Kuby) no Vācijas. Gabriela Kubi savas uzstāšanās laikā pieskārs tādām tēmām kā: džendera

ideoloģija, ANO un ES likumdošana, seksualitātes izglītība skolās, Estrellas rezolūcija un Lunačekas ziņojums, kā arī citām aktuālām tēmām.

„Es kopā ar jums pārstāvu viedokli, ka kristīgo vērtību stiprināšana skolās var nest vērtīgus augļus. Mūdienu sabiedrībā, kur vairāk valda noliegums, patēriņš, ciņa par karjeru un naudu, esam aizmirsuši mūsu bērnus audzināt atbildību par savu rīcību, darbu, pret līdzcilvēkiem un arī savu dzīvi. Tieši to var un vajag atgādināt, novērtējot tradīcijas un vērtības, ko pauž kristīgā apziņa,” konferences atklāšanā uzsvēra domes priekšsēdētāja vietnieks izglītības, kultūras un sporta jautājumos Vilnis Vitkovskis.

Socioloģes G.Kubi rakstu "Džendera aktualizācija – slepenā revolūcija" varat meklēt "Nāc" 78. un 79. numurā, bet konferences pilnu videoierakstu ir iespējams noskatīties Liepājas diecēzes portālā: www.katedrale.lv

Ieva Liede

Iepazīsim ērgelnieku Miečislavu Sužiņski

Šogad apīr 90 gadi, kopš miris slavenais poļu ērgelmūzikas komponists, ērgelnieks, diriģents un pedagogs Miečislavs Sužiņskis (Mieczysław Surzyński). No 1891. līdz 1893. gadam viņš kalpojis par ērgelnieku Liepājas sv. Jāzepa baznīcā.

Miečislavs Sužiņskis dzimis 1866. gada 22. decembrī Srodzā pie Poznaņas. 1885. gadā iesāka ērgel spēles studijas Berlīnes Konservatorijā pie Otto Dīnēla un kompozīciju pie Ludvika Buslera un Roberta Radecka. 1887. gadā viņš pārcēlās uz Lipskas konservatoriju un tur turpināja studijas Paula Homeijera un Salomona Jadalsona vadībā. Baznīcas mūziku M. Sužiņskis studējis arī

Ratisbonas konservatorijā. Pēc tam dzīvojis Poznaņā, kur – paralēli pedagoģiskajam darbam – no 1890. gada pildīja Mūzikas biedrības orķestra direktora un mākslinieciskā direktora pienākumus, kā arī vadīja vienu no dziedāšanas kopām. Papildus vēl šiem pienākumiem kādu laiku kalpojis arī par ērgelnieku Poznaņas katedrālē. M. Sužiņskis koncertējis gan Vācijā, gan Austrijā, bet 1891. gadā pārņēmis Liepājas sv. Jāzepa draudzes kora vadību. Savas mūziķa gaitas viņš turpinājis Pēterburgā, kur no 1893. gada astoņus gadus vadījis Metropolijas katedrāles kori. 1900. gadā M. Sužiņskis pārcēlies uz Saratovu, kur diriģējis katedrāles un semināra korus, kā arī strādājis

kā profesors Cara Mūzikas skolā. Tālākie dzīves ceļi viņu aizveda uz Kijevu, bet 1904. gadā uz Varšavu, kur no 1906. līdz 1909. gadam viņš ieņēma Varšavas Filharmonijas kora diriģenta augsto amatu. Ar šiem korim tika atskaņots gan Dž. Verdi "Rekvīems", gan Dž. Rossīni "Stabat Mater" un R. Vāgnera "Parsifalu". Vienlaicīgi no 1906. gada līdz pat savai nāvei bija ērgel spēles profesors Varšavas Mūzikas institūtā, bet pēc Zigmunda Novakovska nāves (1909) šajā mācību iestādē pasniedza kontrapunkta mācību. Kopš tā paša 1909. gada kalpojis par ērgelnieku sv. Jāņa katedrālē. Pirmā Pasaules kara laikā, 1915. gadā, M. Sužiņskis tika izvests uz Krieviju kā civilais gūsteknis. Pēc smagiem pārdzīvojumiem un pārbaudījumiem Lielās Oktobra revolūcijas laikā, 1921. gadā, viņam izdevās atgriezties Polijā. M. Sužiņskis miris 1924. gada 11. septembrī. Līdz pat dzīves beigām viņu uzskatīja par vienu no slavenākajiem poļu ērgelmūzikas komponistiem un ērgel spēles virtuoziem.

Sagatavots pēc www.culture.pl materiāliem

Foto no interneta

Pasmaidīsim

Man ir visromantiskākais puisis pasaulē. Viņš pat aptraudājās, kad ieskrāpēju sirdi uz viņa jaunās mašīnas kapota.

© © ©

Pēc daudziem gadiem, kurus

pavadīju, mēģinot izprasts sievietes, nolēmu ķerties pie vieglākas zinātnes nozares – kvantu fizikas.

© © ©

Avīzes redakcija saņem vēstuli, kurā rakstīts: „Sakiet, lūdzu, vai

Ziemsvētku vecītis eksistē vai nē? Mana mamma saka, ka, jā, bet sieva par mani smejas.”

© © ©

Bērnībā baidījies no tumsas. Tagad, kad saņemmu rēķinu par elektrību – baidos no gaismas.